

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู

The Relationship between Kam-Tai Languages and Guangfu Yue

โก ลู่ชาน¹, ผศ.ดร.ธนานันท์ ตรงดี²
Guo Lushan¹, Asst. Prof. Thananan Trongdee²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากลุ่มกัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู ด้วยวิธีวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำศัพท์ในภาษากัม ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง ภาษาไทย และภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู และการจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคเพื่อสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสาย โดยมีสมมติฐานว่าคำศัพท์ของทั้ง 5 ภาษา มีทั้งเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ ชุดของเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบ อาจเป็นคำร่วมเชื้อสายที่แสดงให้เห็นว่าภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝูมีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายกันมาก่อน

ผู้วิจัยนำรายการคำศัพท์พื้นฐานของภาษากัม-ไท จำนวน 1,228 คำ ไปสัมภาษณ์ ผู้บอกภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู จำนวน 4 คน ที่ได้คัดเลือกไว้โดยควบคุมตัวแปรทางสังคม คือ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และภูมิภาคแล้ว เมื่อได้ข้อมูลแล้วผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันทั้ง 5 ภาษา มีทั้งสิ้น 611 คำ นำมาวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อพิจารณารูปแบบของเสียงปฏิภาคและสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสายจากรูปแบบของเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบ

ผลการวิจัยพบว่าคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันในภาษากัม ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง ภาษาไทย และภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝูจากจำนวน 611 คำ มีเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบและสันนิษฐานว่าอาจเป็นคำร่วมเชื้อสายจำนวน 400 คำ

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² อ.ด. (ภาษาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้ 250 คำและคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย 150 คำ ซึ่งตรงตามสมมติฐานของงานวิจัย นอกจากนี้ยังพบว่า คำร่วมเชื้อสายอยู่ในหมวดคำกริยามากที่สุด รองลงมาคือหมวดคำนามและหมวดคำวิเศษณ์

คำสำคัญ: ภาษากัม-ไท ภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู คำร่วมเชื้อสาย

ABSTRACT

This thesis aims to study the relationship among Kam Buyi Zhuang, Thai and Guangfu Cantonese languages. The hypothesis is that Kam-Tai and Guangfu Cantonese languages are ethnic relations due to the similarity of word pronouncing and meaning, and prove to be the cognate words.

In this research, a wordlist of 1,228 words were used to interview 4 informants of Guangfu Cantonese controlling social factors of age, gender, education, occupation and hometown. The 611 words which have similarity of word pronouncing and meaning were selected. Then analyzed by the consonants, vowels and tones correspondence. Based on the analysis, the patterns of sound correspondence of these items and their relations were determined.

The results showed that 611 words are similarity of word pronouncing and meaning. They are 400 cognate words that can be divided into 2 groups of 250 true cognate words and 150 suspicious cognate words. They also found that the most cognate words are verb and then noun and adverb secondary.

In conclusions, the results therefore, justifies the hypothesis that is Kam-Tai and Guangfu Cantonese may be cognate relations due to the similarity of word pronouncing and meaning.

Keywords: Kam-Tai Language, Guangfu Yue, Cognate Words

บทนำ

ภาษาเยว่ถิ่นกว๋างฝูเป็นส่วนหนึ่งใน 9 ของภาษาเยว่ทั้งหมด ประกอบด้วย 1) ภาษาเยว่ถิ่นกว๋างฝู 2) ภาษาเยว่ถิ่นซื่ออี้ 3) ภาษาเยว่ถิ่นหลอกว๋าง 4) ภาษาเยว่ถิ่นกว๋านป้าว 5) ภาษาเยว่ถิ่นกาวหยาง 6) ภาษาเยว่ถิ่นโกวโล้ว 7) ภาษาเยว่ถิ่นยงซุน 8) ภาษาเยว่ถิ่นซินเหลียน 9) ภาษาเยว่ถิ่นหวูฮว่า ซึ่งเชื่อว่ามัลักษณะใกล้เคียงกับภาษาเยว่โบราณมากที่สุด โดยพิจารณาจากการมีคำศัพท์ที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ภาษาเยว่ถิ่นกว๋างฝูและภาษากัม-ไทซึ่งเป็นภาษาต่างตระกูลกันแต่มีลักษณะทางภาษาศาสตร์หลายประการที่คล้ายคลึงกัน ทั้งด้านเสียง คำ และไวยากรณ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยทางภูมิศาสตร์ในด้านถิ่นที่อยู่ของผู้พูดภาษาเยว่ถิ่นกว๋างฝูและกัม-ไทเคยอยู่ในบริเวณเดียวกันและมีความสัมพันธ์กันมายาวนาน และคงมีลักษณะนั้นจนถึงปัจจุบัน

ความสัมพันธ์กันทางเชื้อสายมีรากฐานมาจากทฤษฎีการแตกตัวของภาษา ภาษาหนึ่งภาษาสามารถแตกตัวออกเป็นหลายภาษาได้ เมื่อกาลเวลาผ่านไปยาวนาน และเมื่อผู้พูดภาษานั้นบางส่วนอพยพย้ายถิ่นกระจายตัวออกไปอยู่ตามถิ่นต่างๆ จนกระทั่งในที่สุดไม่ได้ติดต่อสื่อสารกันอีก ภาษาของพวกเขาเหล่านั้นพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นระบบที่แตกต่างกันเช่น ภาษาปายเยว่เป็นภาษาที่พูดในประเทศจีนโบราณเป็นหนึ่งในภาษาที่สามารถแตกตัวออกเป็นหลายๆ ภาษา เมื่อกาลเวลาผ่านไปยาวนาน และเมื่อผู้พูดภาษานั้นบางส่วนอพยพย้ายถิ่นกระจายตัวออกไปอยู่ตามถิ่นต่าง ๆ เช่น ภาษาเยว่พูดที่ภาคใต้ ภูมิภาคปายเยว่ ภาษากัม ภาษาจ้วงและภาษาบูยี่พูดที่ภาคตะวันตกของภูมิภาคปายเยว่ และภาษาไทยพูดที่ภาคตะวันตกเฉียงใต้ของภูมิภาคปายเยว่ จนกระทั่งในที่สุดไม่ได้ติดต่อสื่อสารกันอีก ภาษาเหล่านั้นหลายกลุ่มต่างพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นระบบที่แตกต่างกัน

การศึกษาความสัมพันธ์ของภาษานักภาษาศาสตร์นิยมใช้วิธีการเปรียบเทียบคำศัพท์พื้นฐานที่มีเสียงและความหมายคล้ายคลึงกันของภาษาที่ต้องสงสัยมาหาคำร่วมเชื้อสายในการเปรียบเทียบนั้นนักภาษาศาสตร์จะวิเคราะห์

ความคล้ายคลึงอย่างเป็นระบบของลักษณะปรากฏในภาษาที่เปรียบเทียบกัน ลักษณะปรากฏ หมายถึงลักษณะที่ปรากฏสม่ำเสมออย่างเป็นระบบ ทั้งทางด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เช่น มัทธนา โตเดชะวัฒน์ (2545) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่องศัพท์ปรากฏระหว่างภาษาไทยกับภาษาเยว่ถิ่นกว้างใจและฮ่องกง ผลการศึกษาพบว่าคำศัพท์ภาษาเยว่กับภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ โดยมีศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งหมด 1,571 คำ ทั้งนี้อาจจะมีคำร่วมเชื้อสายหรือไม่ก็ได้เพราะไม่ได้ผ่านการวิเคราะห์ความเป็นระบบของเสียงปรากฏเพื่อพิสูจน์คำร่วมเชื้อสายที่จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของภาษาที่เปรียบเทียบกัน

จากผลการวิจัยของมัทธนา ยังไม่สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่กับภาษากัม-ไทได้ทั้งหมด เนื่องจาก การใช้ภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯเป็นตัวแทนของภาษากัม-ไท และใช้ภาษาเยว่ถิ่นกว้างใจเป็นตัวแทนของภาษาเยว่ ยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าภาษาเหล่านี้มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายกันได้

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่กับภาษากัม-ไทโดยให้ภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้ซึ่งถือเป็นภาษาเยว่สมัยต้น ๆ ที่ก่อตั้งขึ้นที่เมืองหวู่โจวมีคุณค่าทางด้านประวัติศาสตร์อย่างสูงเป็นตัวแทนของภาษาเยว่ และภาษาไทยภาษากัม ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง เป็นตัวแทนของภาษากัม-ไท

ฉะนั้น บทความนี้จะได้ศึกษาความสัมพันธ์ของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้โดยการรวบรวมคำที่มีเสียงและความหมายที่เป็นปรากฏของภาษากัม ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง ภาษาไทย และภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้ และนำวิธีการของ หลี่ ฟิง ก้วย มาศึกษาเสียงปรากฏของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เพื่อหาคำร่วมเชื้อสายและอธิบายความสัมพันธ์ทางด้านคำศัพท์ของภาษาเหล่านี้ อย่างเป็นระบบ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำศัพท์ในภาษากัม ภาษานูยี ภาษาจ้วง ภาษาไทย และ ภาษาเยว่ถิ่นกว่างผู้
2. เพื่อจัดรูปแบบชุดของเสียงปฏิภาคและสันนิษฐานว่าเป็นคำร่วมเชื้อสาย

วิธีการวิจัย

บทความนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกว่างผู้ โดยได้กำหนดขั้นตอนในการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์มีดำเนินไปอย่างมีระบบระเบียบ และได้ผลการศึกษาที่น่าเชื่อถือ ได้แก่

1. การเตรียมรายการคำ บทความนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมและสร้างรายการคำศัพท์จำนวน 1,228 คำจากหนังสือ 3 เล่ม ดังนี้

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย และสถาบันกัม-ไท มหาวิทยาลัยสำหรับกลุ่มชนชาติพันธุ์ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน 1996 *ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชนกัม-ไท (จ้วง-กัม) รายการคำศัพท์* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล

Fang-Kuei Li. 1977. *A Handbook of Comparative Tai* Hawaii: The University Press of Hawaii

Mattana Todaechavattana. 2002. *A Study of Lexical Correspondences Between Cantonese and Thai* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์

2. การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา บทความนี้ผู้วิจัยได้เลือกผู้บอกภาษาเยว่กว่างผู้ 4 คนที่มาจากเมืองหวู่โจวเป็นหลัก ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป และระดับการศึกษามัธยม เป็นผู้ออกเสียง และนำรายการคำศัพท์จำนวน 1,228 คำไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ซึ่งวิธีการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

2.1 การแสดงรูปภาพ ผู้วิจัยแสดงรูปภาพหรืออุปกรณ์ประกอบเพื่อให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์นั้น

2.2 การบอกคำอธิบาย ผู้วิจัยพรรณนาความหมายของคำศัพท์ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์นั้น

2.3 การใช้คำถาม ผู้วิจัยเสนอปัญหาขึ้นมาถามให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นคำตอบ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำรายการคำศัพท์ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 2-3 ครั้ง ผู้วิจัยจึงบันทึกด้วยสัทอักษรพร้อมบันทึกเสียง ด้วยเครื่องบันทึกเสียง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง

4. การวิเคราะห์หาคำร่วมเชื้อสาย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลทางเสียงปฏิภาคของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ มีขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 คัดเลือกคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันจากทั้ง 5 ภาษา ได้แก่ ภาษากัม ภูยี่ จ้วง ไทย และภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู

4.2 วิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกัน

4.3 จัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคเป็นชุดเสียงปฏิภาค

4.4 นำคำที่มีเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบใน 5 ภาษาสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสายระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝู

5. การจัดหมวดหมู่คำร่วมเชื้อสาย ผู้วิจัยได้นำคำที่สันนิษฐานว่าเป็นคำร่วมเชื้อสายมาจำแนกประเภทตามหมวดคำของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) เช่น คำนาม คำกริยา ฯลฯ

6. การแปลความข้อมูล หลังจากการวิเคราะห์คำร่วมเชื้อสายและการจัดหมวดหมู่เสร็จแล้ว จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกว่างฝูว่ามีลักษณะอย่างไร เช่น ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาที่พูดอยู่ที่เดียวกัน ตั้งแต่สมัยโบราณว่า ภาษาเหล่านี้ยังเหลือคำใดบ้างที่ยังใช้อยู่ในปัจจุบัน และคำเหล่านี้มาจาก หมวดหมู่ใดบ้าง ซึ่งแสดงว่า ภาษาเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไรชัดเจน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้ โดยการวิเคราะห์เสียงปฏิภาค ผลการศึกษาพบว่า คำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันในภาษากัม ภาษาบูยี่ ภาษาจ้วง ภาษาไทย และภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้ มีจำนวน 611 คำ มีเสียงปฏิภาคทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ โดยคำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบสันนิษฐานว่าเป็นคำร่วมเชื้อสายของทั้ง 5 ภาษา พบจำนวน 400 คำ แบ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย คำร่วมเชื้อสายแท้ คือคำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ พบจำนวน 250 คำ และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย คือ 150 คำ คำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบเพียงบางส่วน โดยคำร่วมเชื้อสายแท้มีลักษณะของเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบ

จากคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคกันอย่างเป็นระบบทั้งหมดสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การจัดหน่วยเสียงปฏิภาคระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้อย่างเป็นระบบทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

1.1 เสียงปฏิภาคของเสียงพยัญชนะอย่างเป็นระบบ เช่น

เสียงดั้งเดิม	การออกเสียงปัจจุบันของแต่ละภาษา				
	ไทย	จ้วง	บูยี่	กัม	เยว่ถิ่นกว้างผู้
*p	p	p	p	p	p,ph
*b	ph	p	p	p	p
* m	m	m	m	m	m
* kw	kw	kw	kw	kw	kw, k

1.2 เสียงปฏิภาคของเสียงสระอย่างเป็นระบบ เช่น

เสียง ดั้งเดิม	การออกเสียงปัจจุบันของแต่ละภาษา				
	ไทย	จ้วง	ปู้ยี่	กัม	เยว่ถิ่นกว้างผู้
*i	i:, i	i:, i	i:, i, u	i:, i, əi, ə	i, i:, a
*a	a:, ə:	a:	a:, u: u	a:, a, o, a:i	a, a:, ə, y:
*əu	au	au	au	a:u, au	au, əu, ou
*iu	iu	iu	iu	iu	iu

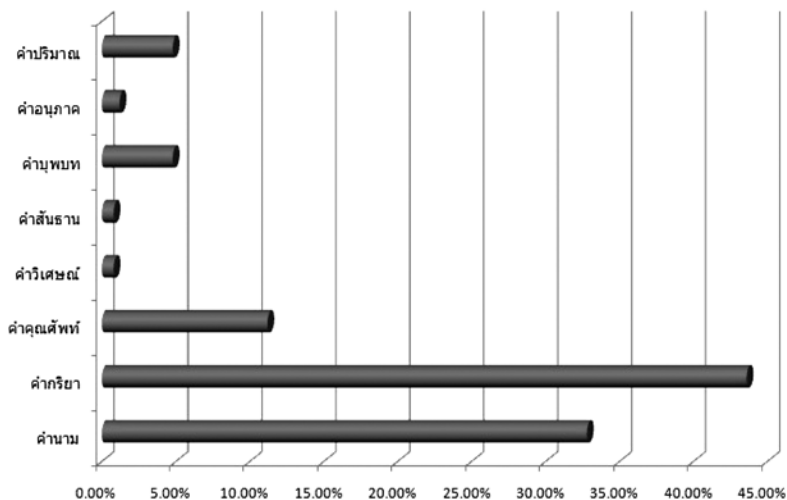
1.3 เสียงปฏิภาคของเสียงวรรณยุกต์อย่างเป็นระบบ เช่น

เสียง ดั้งเดิม	การออกเสียงปัจจุบันของแต่ละภาษา				
	ไทย	จ้วง	ปู้ยี่	กัม	เยว่ถิ่นกว้างผู้
*A1	A1	A1	A1	A1	A1, A2, B1, B2, C1
*B1	B1	B1	B1	B1	A2, B1, C1, C2
*C1	C1	C1	C1	C1	A1, B1, C1

2. การจำแนกประเภทของคำร่วมเชื้อสายแท้ บทความนี้ได้พบคำร่วมเชื้อสายจำนวน 400 คำของทั้ง 5 ภาษา แบ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้จำนวน 250 คำ และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย จำนวน 150 คำ ร่วมเชื้อสายแท้จำนวน 250 คำสามารถจำแนกประเภทของคำตามหมวดคำ 8 กลุ่มของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) ได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

ประเภทของหมวดคำ	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
1. คำนาม	82	32.8
2. คำกริยา	109	43.6
3. คำคุณศัพท์	28	11.2
4. คำวิเศษณ์	2	0.8
5. คำสันธาน	2	0.8
6. คำบุพบท	12	4.8
7. คำอนุภาค	3	1.2
8. คำปริมาณ	12	4.8
รวม	250	100

จากตารางข้างต้นสามารถแสดงเป็นแผนภูมิเปรียบเทียบเพื่อความชัดเจนในการจำแนกหมวดคำได้ดังต่อไปนี้

จากแผนภูมิคำร่วมเชื้อสายแท้จำแนกตามหมวดคำแสดงให้เห็นว่าคำร่วมเชื้อสายอยู่ในหมวดคำกริยากริยามีมากที่สุดจำนวน 109 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.6 เช่น

	วรรณยุกต์	ภาษาไทย	ภาษาจ้วง	ภาษาบูยี่	ภาษากัม	ภาษากว่างฝู
กัด	D1S	kat	kat	kat	kat	kat D1S
เปลี่ยน	B1	plian	pi:n	pi:n	pjin	pin C1
ชี้	B1	khi:	khi:	ki: B2	khi : A2	khi : A2

รองลงมาคือหมวดคำนามจำนวน 82 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.8 เช่น

	วรรณยุกต์	ภาษาไทย	ภาษาจ้วง	ภาษาบูยี่	ภาษากัม	ภาษากว่างฝู
ไก่อ	B1	kai	kai	kai	qazɪ	kai A1
หมึก	D2S	mɯk	mɯk	mak	mak	mak
เงิน	A2	ηon	ηun	ηan	ηan	ηan

และคำคุณศัพท์มีจำนวน 28 คำ คิดเป็นร้อยละ 11.2 เช่น

	วรรณยุกต์	ภาษาไทย	ภาษาจ้วง	ภาษาบูยี่	ภาษากัม	ภาษากว่างฝู
เก่า	B1	kau	kau	kau	qazu	kau
แคบ	D2L	khɛ:p	ke:p	kɛp D2S	---	kɛ:p D2L
สุก	D2S	suk	ʃuk	suk	ʃok	sok

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยในบทความนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทยกับภาษาเยว่กวางโจวได้อย่างชัดเจนและรอบด้านมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว เช่น มัธมนา โตเดชะวัฒนา เขียนงานวิจัยเรื่อง A Study of Lexical Correspondences Between Cantonese and Thai เกี่ยวกับศัพท์บัญญัติระหว่างภาษาไทยกับภาษาเยว่กวางโจวพบศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งหมด 1,571

คำ บทความนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาคำศัพท์ปฏิกากระหว่างภาษาไทย ภาษาคantonese ภาษา
ฮกเกี้ยน และภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้แล้วพบพบคำศัพท์ปฏิกาคอย่างเป็นระบบ
ซึ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายทั้งหมด 400 คำ จากผลการศึกษาที่แตกต่างกันนั้นอาจ
เนื่องมาจากประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านการรวบรวมคำศัพท์งานวิจัยของคุณมัธนา โตเดชะวัฒนาอาจ
เก็บรวบรวมคำศัพท์จากพจนานุกรม ส่วนผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมคำศัพท์จากหนังสือ
3 เล่ม คือ A Handbook of Comparative Tai ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่ม
ชนกัม-ไท (จ้วง-ต้ง)รายการคำศัพท์ และ A Study of Lexical Correspondences
Between Cantonese and Thai

2. ด้านการเลือกภาษา มัธนา โตเดชะวัฒนาเลือกภาษาไทยกับภาษา
เยว่ถิ่นกว้างโจวและฮองกง แต่ผู้วิจัยเลือกภาษาไทย ภาษาคantonese และภาษาฮกเกี้ยน
จัดในกลุ่มภาษาไท และภาษากัมที่จัดในตระกูลภาษากัม-ไท และภาษาเยว่ถิ่น
กว้างผู้สำเนียงเมืองหวู่โจวที่เป็นภาษาเยว่ถิ่นที่เก่าแก่มาศึกษาวิเคราะห์

3. ด้านการจัดระเบียบคำศัพท์ มัธนา โตเดชะวัฒนา ได้จัดการออก
เสียงของภาษาจีนกวางตุ้งที่ตรงกับภาษาไทย แต่ผู้วิจัยได้จัดตามวิธีการของ หลี่
ฟิง กุ่ย ตามกลุ่มของภาษาไทยดั้งเดิม เพื่อให้การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ภาษาทั้ง 5 มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4. ด้านผลการวิจัย คุณมัธนา โตเดชะวัฒนา ได้วิจัยเกี่ยวกับศัพท์
ปฏิกากระหว่างภาษาไทยกับภาษาเยว่ถิ่นกว้างโจวและฮองกง แต่ผู้วิจัยนอกจาก
จะศึกษาเสียงปฏิกาคแล้ว ยังได้จัดระบบของเสียงปฏิกาคเพื่อพิสูจน์คำร่วม
เชื้อสายและคำยืมระหว่างภาษา 5 ภาษา อีกทั้งได้นำคำร่วมเชื้อสายมาเทียบกับ
ภาษาอื่น เพื่อแสดงความสัมพันธ์ทางเชื้อสายกับภาษาอื่นด้วย

ผู้วิจัยพบว่า การเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบของการออกเสียงในภาษา
5 ภาษานี้เกิดจากการสัมผัสภาษาซึ่งงานวิจัยของคุณ มัธนา โตเดชะวัฒนาไม่ได้
พูดถึง ซึ่งอาจเป็นเพราะผลวิจัยที่มีข้อมูลมากขึ้น ส่วนบทความนี้เป็นการศึกษา
ภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว้างผู้อยู่บนพื้นฐานของงานวิจัยของ คุณมัธนา

โตเดชะวัฒนาแล้วต่อยอดการศึกษาให้กว้างขวางลึกซึ้งมากขึ้น เพื่อเป็นข้อมูล
เสนอให้ผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

บทความนี้ศึกษาเพียงคำศัพท์ภูมิภาคที่เป็นคำร่วมเชื้อสายกันระหว่าง
ภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกว้างโดยพิจารณาจากคำศัพท์พื้นฐาน ไม่ได้
ศึกษาด้านระบบการสร้างคำ ไวยากรณ์ หรือเรื่องอื่น ๆ เกี่ยวกับภาษาทั้ง 5 ดังนั้น
จึงมีหัวข้อที่น่าสนใจที่ควรทำการศึกษาต่อไปดังนี้

1. เปรียบเทียบระบบเสียงภูมิภาค ไวยากรณ์ทั้ง 5 ภาษาย่างละเอียด
2. นำคำศัพท์ภูมิภาคเหล่านี้ไปศึกษากับภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาลาว
ภาษาไหหล ภาษาไต ฯลฯ ได้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาถิ่นของประเทศจีน
ในด้านภาษาศาสตร์ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาภาษาถิ่นของประเทศจีนได้เข้าใจมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ปราณี กุลละวณิชย์. (2545) **แบบลักษณ์ภาษา**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่
ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มัธมนา โตเดชะวัฒนา. (2543) **การศึกษาศัพท์ภูมิภาคระหว่างภาษาจีน
กวางตุ้งกับภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาเอกปริญญาอักษรศาสตร์
ดุษฎ์บัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรัญญา เศวตมาลย์. (2542) **การแบ่งกลุ่มภาษาตามแนวภาษาศาสตร์:
เชิงโครงสร้างและเชิงประวัติ**. กรุงเทพฯ: อักษรพัฒนา.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2553) **ชนิดของคำในภาษาไทย: การวิเคราะห์ทาง
วากยสัมพันธ์**. กรุงเทพฯ: เอเอสพี.

- Benedict, Paul K. (1942) Tai, Kadai and Indonesia: a new alignment in southeastern Asia. *American Anthropologist* .
- Benedict, Paul K. (1975) Austro-Thai: language and culture, with a glossary of roots. Human Relations Area Files Press.
- Edwin G. Pulleyblank. (1991) *Lexicon of Reconstructed Pronunciation in Early Middle Chinese, late Middle Chinese, and Early Mandarin*. Bangkok: university of british columbia Press.
- Li Fanggui. (1977) *A Handbook of Comparative Tai*. Hawaii: University of Hawaii Press.
- Somsong Burusphat.(1996) *Languages and Cultures of the Kam-Tai (Zhuang-Dong) Group: A Word List*. Bangkok: The Institute of Language and Culture for Rural Development MAHIDOL UNIVERSITY.
- 唐七元. (2009) 《汉语方言同源词研究》 [J]. 复旦大学博士论文
- 梧州市地方志编纂委员会编. (2000) 《梧州市志》 [M]. 南宁：广西人民出版社.
- 邢公畹. (2000) 《汉台语比较手册》 [M]. 北京：商务印书馆.
- 谢建猷. (2007) 《广西汉语方言研究》 [M]. 南宁：广西人民出版社.
- 王文光. (2004) 《百越民族史整体研究述论》 [N]. 昆明：云南大学学报, : 75—82.
- 詹伯慧. (2002) 《广东粤方言概要》 [M]. 广州：暨南大学出版社.
- 饶秉才. (2008) 《广州音字典》 [M] 广州：广东人民出版社
- 潘其旭. (2001) 《从地名比较看壮族与泰族由同源走向异流》 [M] 南宁：广西民族研究.
- 梁敏、张均如. (1996) 《侗台语族概论》 [M] 北京：中国社会科学出版社.
- 范宏贵. (2000) 《同根生的民族——壮泰各族渊源与文化》 [M] 北京：光明日报出版社.
- 周国平. (2008) 《新灵壮语和曼谷泰语同源词（名词）的词义差异研究》 [N] 南宁：广西民族大学.

